

Bevrijding van de macht van de zonde

Romeinen 8:1-11

“God zij echter dank door Jezus Christus onze Heer!” (Rom. 8:1). Deze danktoon is het antwoord op de klacht: “Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit dit lichaam van de dood?” (Rom. 7:24). Deze uitroep is afkomstig van iemand die onrustig is door de treurige slavernij van de zonde. Het verlangen naar heiligheid is aanwezig, maar hij ziet de zonde in het licht van de wet en slaagt er niet in zich te ontdoen van de macht van de zonde. Zo iemand zucht onder de druk van zijn ervaring, niet alleen vanwege de vreselijke schuld van de zonde, maar ook vanwege het juk waaronder hij gebukt gaat. Hij is zo benauwd, dat hij vurig verlangt naar bevrijding.

Niet iedereen ervaart dit. Er zijn veel mensen die onverschillig zijn voor het feit dat de zonde zich aan hen hecht en hen van God scheidt. Zij beseffen misschien wel dat zij met God te maken hebben en ontkennen niet dat er een rekening met Hem te vereffenen is. Maar de oplossing van dit probleem stellen zij uit tot later, tot de dag van het oordeel. Dat doen zij, omdat zij niet *nu* met de Rechter te maken willen hebben. Zij stellen de kwestie van hun aanneming of verwerping uit. Zij stellen zich misschien tevreden met de gedachte dat God goed is. Maar zolang het geweten niet wordt geraakt, is het maar een pover geluk, een vreugde die voorbij gaat als de dauw in de morgen. Er is een ander, dieper werk nodig om iemand van de verlossing te laten genieten.

Als de Geest van God in iemand werkt, merkt hij dat God kennis neemt van zijn *huidige* toestand. Zijn geweten moet zich neerleggen bij het oordeel dat *Hij* velt. Dit onveranderlijke oordeel geldt iedereen, wie hij ook is. Anderen kunnen dit verschijnen voor de rechterstoel tot later uitstellen, maar voor de betreffende persoon is het alsof die ernstige dag al is aangebroken. Die dag is inderdaad niets anders dan de openbaring van de toestand van onze ziel in het rechtvaardige oordeel van God. Zo iemand verwerkelijkt dat nu al. Hij ziet de zonden voor zich die hij heeft begaan. Hij voelt zich schuldig en weet dat God de zonde niet kan verdragen. Hij neemt het op voor God *tegen* zichzelf. Petrus zei tegen de Heer: “Ga uit van mij, want ik ben een zondig mens, Heer” (Luc. 5:8).

De ervaringen van zo iemand worden hoe langer hoe triester: terwijl hij van de zonde verlost wil worden, ervaart hij dat de zonde krachtig *werkzaam* is in hem. Aan de ene kant ziet hij God die de zonde niet kan tolereren, aan de andere kant is daar de zonde in hem. Hij probeert zich ervan te ontdoen en wil het punt bereiken dat hij zich voor God kan stellen. Maar dit is een strijd die hij verliest. Het is onmogelijk jezelf te ontdoen van de afschuwelijke zonde, die je van God scheidt. Je wordt ontevreden over jezelf. Nog erger, je ontdekt ten slotte dat je *zelf* helemaal zondig bent. Want je bent wat je liefhebt en wat je doen wilt. Heb je het geld lief, dan ben je een vrek; is het macht, dan ben je eerzuchtig. De vrucht is slecht, doordat de boom niet deugt. En je strijdt om je van de zonde te bevrijden, maar deze pogingen zijn vruchteloos. Je brengt in praktijk wat je haat en je ziet in jezelf een wet, die je een gevangene maakt van de wet van de zonde. Het hart zucht: “Wie zal mij verlossen”. Je bent krachteloos en alle hulp die je bij God zoekt, verandert deze wet van de zonde en van de dood *in* ons niet. Uit jezelf ben je op die manier niet in staat in Gods tegenwoordigheid te verschijnen.

De mens uit Romeinen 7 moet ten slotte op een Ander gaan zien, en niet meer op zichzelf. Hij zegt dan ook: “Wie zal mij verlossen”. Hij is tot de ontdekking gekomen dat alles wat van de mens – de eerste Adam – is, van geen nut is. Hij heeft een tweede Adam nodig: Christus. Hij heeft een vernederende ontdekking gedaan. Hij begrijpt dat alles wat hij is – de boom – slecht is. Hij weet nu dat de gedachten van de mens te allen tijde alleen boos zijn en dat er maar één geneesmiddel is: de totale ondergang. Hij spreekt zelf het oordeel erover uit: *de dood*. Dat is het gerechtelijke einde van de natuur waarin wij niet voor God kunnen verschijnen. Het is het goddelijke oordeel, de dood, het loon van de zonde. Maar het is ook de triomf van de genade. Het toont op een treffende manier – engelen zijn begerig er in te blikken – dat het oordeel van de dood moest worden uitgeoefend over de zonde, die God niet kon verdragen en waarvoor Christus is gestorven.

De mens is dood in zonden en misdaden. De wet maakte deze vreselijke toestand nog erger, want zij

deed de zonde toenemen. Onze opstandige natuur heeft tot het uiterste haar ware karakter getoond ten opzichte van God. Hoe meer God Zich openbaarde, hoe meer de mens zich tegen Hem verzette. Onder de wet heeft hij de wet geschonden. Toen Christus kwam, heeft hij Hem verworpen: “*Dat is de erfgenaam, laten wij Hem doden*”. Toen is het definitieve oordeel uitgesproken over de eerste Adam. Er is niets goeds te verwachten van de natuurlijke mens. God stelt hiervoor een *nieuwe* mens in de plaats.

Dat vinden we in het evangelie. In plaats van de mens aan zijn droevige lot over te laten, heeft God gewerkt in Zijn goedheid en Hij heeft Zijn macht geopenbaard in de verlossing. Daaraan hadden wij behoefte. Wij waren zonder kracht, maar God is tot ons gekomen met macht. Om ons te *helpen*? Nee, maar om ons te *verlossen*. Hoe zou men een natuur kunnen verbeteren, die alleen maar zonde en vijandschap is tegen God? Zolang iemand de illusie heeft dat hij bij God hulp kan zoeken om zichzelf te rechtvaardigen, heeft hij het ware fundament nog niet gevonden. Hij vergist zich in het middel om verlost te worden. Velen zouden meer kracht willen hebben, meer geestelijke kracht. Maar hoe kan men die verkrijgen? Dat is juist het probleem: in ons is die niet te vinden! Hoe kunnen wij dan proberen die te laten toenemen?

Het evangelie is echter Gods kracht tot behoudenis, omdat daarin Gods gerechtigheid wordt geopenbaard op grond van geloof tot geloof (Rom. 1:16-17). Let op: de *gerechtigheid* van God wordt er in geopenbaard! Gods *kracht* is het ook; maar dit is het gevolg van de openbaring van Zijn *gerechtigheid*. Zo is het evangelie Gods kracht tot behoudenis.

Hoe kan God de zondaar aannemen? Niet op grond van *onze* verdiensten, maar door die van *Christus*. Christus is naar deze wereld gekomen en Hij heeft Gods genade volmaakt geopenbaard. Deze genade is méér dan overvloedig. Maar ten opzichte van wie? Een arme overspelige vrouw, een moordenaar op het kruis, zondaars. Christus is gekomen voor mensen die geen hoop hadden om zichzelf te verlossen. Vermoeidheid, tegenspraak, verlatenheid, verraad, de toorn van God, niets heeft de loop van de goddelijke liefde kunnen weerhouden. Het motief van alles wat de Heer Jezus heeft gedaan, was *liefde* te midden van het kwaad, liefde geopenbaard in Hem. Het gevolg van deze openbaring is in eerste plaats het geweten te laten ontwaken; daarna volgt de verlossing.

Want hoe zou men genoeg kunnen nemen met de zonde, als men de Heer Jezus kent? De aandacht wordt gevestigd op *Hem*. Wat een ontdekking! Dat is het wat de apostel hier zegt, als hij ziet op Christus. Hij is gekomen “*in een gedaante gelijk aan het vlees van de zonde en voor de zonde*” (vs. 3). Wat een plaats was dat voor de Zoon van God, door God gezonden! Hier zie ik wat de zonde is in het oog van God. Christus is op aarde gekomen in een gedaante gelijk aan het vlees van de zonde, waarin Hij niet alleen *onze zonden*, maar ook *de zonde* op Zich wilde nemen. Hij is tot zonde *gemaakt*. Hij is gekruisigd. De kwestie van de zonde is

voor ons geregeld tussen God en Zijn Christus. Christus is gestorven. Hij heeft het leven afgelegd, waaraan de zonde verbonden was, opdat Hij die zou dragen. Hij was Zelf zonder zonde. “*Want wat Zijn dood betreft, is Hij voor de zonde eens voor altijd gestorven*” (Rom. 6:10). Hij heeft voorgoed een einde gemaakt aan de zonde.

Daar op het kruis zie ik Christus. De genade heeft Hem gebracht waar de zonde mij had geplaatst, om de zonde teniet te doen door de offerande van Zichzelf. Hij heeft dit leven afgelegd, waaraan de zonde zich had gehecht. Dat is veel meer dan wanneer ik de hele wet had gehouden, want de wet eiste niet dat de Zoon van God Zijn leven zou geven voor zondaars. Christus heeft het gedaan, en dat is iets dat geheel vreemd is aan de wet. Paulus begreep dat. Hij die onberispelijk was wat de wet betreft, wilde niets meer weten van zijn *eigen* gerechtigheid. De wet eiste geen gehoorzaamheid tot in de dood, zij eiste gehoorzaamheid om te leven. Christus heeft God verheerlijkt op aarde in *alle* dingen. Hij heeft Zichzelf onderworpen aan alles, zelfs aan de dood. God heeft Hem dan ook in gerechtigheid geplaatst aan Zijn rechterhand in de hemel. Dat is de gerechtigheid van God, de volbrachte gerechtigheid. Christus, de laatste Adam, is nu in de heerlijkheid van God. Ik weet even zeker dat de tweede Mens in de heerlijkheid van God is, als ik ervan overtuigd ben dat de eerste mens uit de hof van Eden verjaagd is. Voortaan zie ik de mens voor God gesteld door dit volbrachte werk van de verlossing. De gerechtigheid van God wordt daarin geopenbaard.

Wilt u vanuit uzelf proberen de gerechtigheid van God te volbrengen? Dat is onmogelijk. Maar de wet erkent dat *Christus* haar heeft volbracht, en wel zo volledig dat Hij er nu al de beloning voor heeft ontvangen. Stefanus heeft Hem zo gezien. Voordat het evangelie verkondigd werd en *opdat* het verkondigd zou kunnen worden, is de gerechtigheid van God volbracht en heeft de Zoon van God Zijn plaats ingenomen aan Gods rechterhand. Als iemand dat begrijpt, is er geen strijd meer. De gerechtigheid van God wordt aan hem geopenbaard als een *volbrachte* gerechtigheid. Hij gelooft dat en geniet van de vrede door het bloed van het kruis van Christus.

Dat is de bediening van de gerechtigheid, de bediening van de Heilige Geest, want Christus is opgevaren en heeft de Heilige Geest naar deze aarde gezonden. Ik ontvang het leven, ik ontvang de Heilige Geest. Ik heb kracht ontvangen, kracht die voortkomt uit een gerechtigheid die *niet* door eigen kracht is bewerkt. Het christelijk leven heeft de levenskracht van God, omdat de gerechtigheid van God ons deel is; en deze kracht wordt geopenbaard tot aan en in onze opstanding (Rom. 8:11). De Heilige Geest woont in de gelovige. Hij is het onderpand van de erfenis. Maar er staat nergens dat Hij het onderpand is van de liefde van God, want die liefde *is* reeds in onze harten uitgestort door de Heilige Geest die ons gegeven is.

Ik kan de volle omvang niet bevatten van wat ik zeg, maar ik ken de waarheid ervan. Ik ben om zo te zeggen

in een *oneindige* zegen gebracht en kan die niet meten. Maar omdat ik die niet kan meten, weet ik dat ik daar ben geplaatst. Ik ben in Christus gerechtigheid van God geworden. Ik heb volmaakte vrede met God. Maar als ik niet oplet, zal ik falen. Maar kan ik de goddelijke liefde daarvan beschuldigen? De liefde kan het juk van de zonde niet verdragen. Het is een juk waarvan ik bevrijd ben, om te wandelen naar de Geest. Er staat niet: 'om recht te wandelen' – hoewel dit vanzelf spreekt – maar om te wandelen door de Geest. Dat is de ware vrijheid. Mijn nieuwe natuur heeft de dingen lief die God liefheeft.

Wat mijn sterfelijk lichaam betreft, verwacht ik de levendmaking ervan bij de komst van de Heer. Paulus omschrijft de praktische gevolgen van deze zekerheid in 2 Korintiërs 5:4 als volgt: “*Wij die in deze tent zijn, zuchten bezwaard, omdat wij niet ontkleed maar overkleed willen worden, opdat het sterfelijke door het leven verslonden wordt*”. Hij zag deze levenskracht in Christus. Dat is de blijde zekerheid van dit leven. De gelovige erkent alleen het nieuwe leven door de *Geest*. De grondslag waarop alles berust is het evangelie. Want dat is Gods kracht tot behoudenis voor ieder die gelooft, omdat de gerechtigheid van God erin wordt geopenbaard.

Kent u, beste vrienden, deze verlossing, deze bevrijding in haar volle omvang? Ik herhaal: U moet beginnen met uw onmacht te erkennen. Zolang u strijdt en bij God hulp zoekt, bent u nog niet tot de

ontdekking gekomen dat er in uzelf geen goed is. God kan het *kwade* niet helpen. U moet eerst inzien wat u voor Hem bent en dat alles wat u bent, geoordeeld en veroordeeld is. De mens heeft moeite te erkennen dat hij totaal geruïneerd, krachteloos en goddeloos is. Dood en veroordeling zijn over ons uitgesproken. Christus heeft dit oordeel gedragen en Hij heeft voor altijd afgerekend met de zonde, waarvan wij ons niet konden ontdoen. De tweede Mens in de hemel is nu mijn deel, zoals de eerste mijn verlorenheid was op aarde. U kent uzelf nog niet. U wilt beter worden, meer tevreden zijn over uzelf. Maar u moet eigenlijk voorgoed óntevreden zijn over uzelf, om plaats te maken voor het goede dat van God komt. Natuurlijk gaat het niet om uw eigen gerechtigheid, maar om de gerechtigheid van *God*. Zolang u deze niet bezit, bent u niet verlost. En waar kan ik die anders vinden dan in Christus? In Hem vind ik de ware vrijheid, geestelijk en volkomen, tegenover God en tegenover de vijand.

Ik wens dat dit goed doordringt tot ieder die dit leest. Alleen in de tegenwoordigheid van *God* kan men de zonde oordelen. God is licht, en alleen in dit licht zie ik wat ik niet kan zien buiten die tegenwoordigheid. Hij alleen kan dit werk volbrengen – echt en beslissend – en ons laten oordelen wat wij voor Hem zijn en wat de zonde is. Dan zullen wij de liefde begrijpen, die de Heer Jezus drong om tot zonde voor ons te worden gemaakt.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1924-301](#)

Titel: [L'Affranchissement](#)

Oude Sporen 2011

